

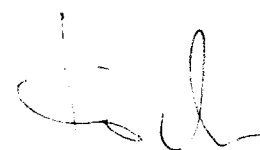
POSUDEK BAKALÁŘSKÉ PRÁCE MARTINA JISKRY
O POJMU ROZUMĚNÍ V NOVĚJŠÍ HERMENEUTICKÉ FILOSOFII

Martin Jiskra vychází ve svém vylíčení vývoje moderní hermeneutiky z jejích základních textů, počínaje romantikou, přes Diltheye k Heideggerovi a Gadamerovi a z několika syntetických přehledů (Ricoeur, Szondi, Grondin). Jemu samému se podařilo vylíčit tento vývoj srozumitelně a plasticky; rozčlenil ho na výklad hermeneutiky literární, etapu koncentrovanou na epistemologii duchovních věd a konečně ontologické založení hermeneutiky v myšlení Heideggerově, od něhož vede přes Gadamera cesta zpět k problémům specifické „metodologie“ rozumění.

Autor přijímá v hlavních bodech perspektivu H.-G. Gadamera, ohledně vztahu mezi Heideggerem a Gadamerem pléduje s P. Ricoeurem pro „krok zpět“ od problematiky čistě ontologické k hlubšímu zřeteli k humanitním vědám a jejich metodologickým otázkám. Výklad gadamerovské hermeneutiky a jejích hlavních pojmů (role předsudků, časového odstupu, dějin působení ad.) je stejně jako v ostatních částech výstižný a vyvážený. M. Jiskra se nepouští do detailnější diskuse, což je vzhledem k přehledovému charakteru práce zcela oprávněné.

Za bližší vysvětlení by nicméně stálo tvrzení, které se vynořuje v závěrečné partii práce věnované jazyku jako prostředku rozumění. M. Jiskra tam uvádí, že se „ve spise skrze smysl... koexistuje... minulost a přítomnost“ a vzápětí pokračuje: „smysl ..., který interpretujeme, stojí mimo minulost a budoucnost“. I když je z dalšího zřejmé, že má na mysli především způsob, jakým text přesahuje dobu svého vzniku, není jasné, jak interpretovaný smysl ve vztahu k minulosti a budoucnosti chápe. Souvisí to mimo jiné i s důrazem na rozumění věci, který autor s Gadamerem sdílí, ale spolu s ním tento pojem ponechává v neurčitosti.

Práce je velmi jasně a kultivovaně napsaná a odpovídá mým vzorně požadavkům na bakalářskou práci. Navrhuji hodnotit ji jako výbornou.

(prof. PhDr. Pavel Kouba)